

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

18. januar 2007^{*}

I sag C-229/05 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 9. maj 2005,

Osman Ocalan på vegne af **Kurdistan Workers' Party (PKK)**,

Serif Vanly på vegne af **Kurdistan National Congress (KNK)**

ved M. Muller, QC, barristers E. Grieves og P. Moser samt solicitor J.G. Peirce,

appellanter,

de andre parter i appelsagen:

Rådet for Den Europæiske Union ved E. Finnegan og M. Bishop, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

^{*} Processprog: engelsk.

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland ved R. Caudwell, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne K. Lenaerts, E. Juhász, J.N. Cunha Rodrigues (refererende dommer) og M. Ilešič,

generaladvokat: J. Kokott

justitssekretær: fuldmægtig J. Swedenborg,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 14. september 2006,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 27. september 2006,

afsagt følgende

Dom

- ¹ I appelskriftet har Osman Ocalan, på vegne af Kurdistan Workers' Party (PKK) (det kurdiske arbejderparti), og Serif Vanly, på vegne af Kurdistan National Congress

(KNK) (den kurdiske nationalkongres), nedlagt påstand om ophævelse af den kendelse, der blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 15. februar 2005, PKK og KNK mod Rådet (sag T-229/02, Sml. II, s. 539, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten afviste en sag, de havde anlagt med påstand om annullation af Rådets afgørelse 2002/334/EF af 2. maj 2002 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af afgørelse 2001/927/EF (EFT L 116, s. 33), og af Rådets afgørelse 2002/460/EF af 17. juni 2002 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af afgørelse 2002/334/EF (EFT L 160, s. 26).

Retsforskrifter

Den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder

- 2 Artikel 6 i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), med overskriften »Ret til retfærdig rettergang« bestemmer:

»1 Enhver skal, når der skal træffes afgørelse enten i en strid om hans borgerlige rettigheder og forpligtelser eller angående en mod ham rettet anklage for en forbrydelse, være berettiget til en retfærdig og offentlig rettergang inden en rimelig tid for en ved lov oprettet uafhængig og upartisk domstol. Dom skal afsiges i offentligt møde, men pressen og offentligheden kan udelukkes helt eller delvis fra retsforhandlingerne af hensyn til sædeligheden, den offentlige orden eller den nationale sikkerhed i et demokratisk samfund, når det kræves af

hensynet til mindreårige eller til beskyttelse af parternes privatliv, eller under særlige omstændigheder i det efter rettens mening strengt nødvendige omfang, når offentlighed ville skade retfærdighedens interesser.

[...]«

- 3 EMRK's artikel 13 med overskriften »Adgang til effektive retsmidler« bestemmer:

»Enhver, der krænkes i de ved denne konvention anerkendte rettigheder og friheder, skal have adgang til effektiv oprejsning for en national myndighed, uanset om krænkelsen er begået af personer, der handler på embeds vegne.«

- 4 EMRK's artikel 34 med overskriften »Individuelle klager« har følgende ordlyd:

»[Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol] kan modtage klager fra enhver person, enhver ikke-statslig organisation eller gruppe af enkeltpersoner, der hævder at være blevet krænket af en af de høje kontraherende parter i de rettigheder, der er anerkendt ved denne konvention eller de dertil knyttede protokoller. De høje kontraherende parter forpligter sig til ikke på nogen måde at lægge hindringer i vejen for den effektive udøvelse af denne ret.«

Fællesskabsretten

- 5 Den 27. december 2001 vedtog Rådet for Den Europæiske Union, som fandt, at en fællesskabsindsats var nødvendig for at gennemføre resolution 1373 (2001) fra FN's Sikkerhedsråd, fælles holdning 2001/930/FUSP om bekæmpelse af terrorisme (EFT L 344, s. 90) og fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme (EFT L 344, s. 93).

- 6 Artikel 1 i fælles holdning 2001/931 bestemmer:

»1. Denne fælles holdning finder i overensstemmelse med bestemmelserne i de følgende artikler anvendelse på personer, grupper og enheder, der er involveret i terrorhandlinger, og som er opført i bilaget.

[...]

4. Listen i bilaget udarbejdes på grundlag af præcise oplysninger eller forhold, der viser, at der er truffet en afgørelse af en kompetent myndighed over for de omhandlede personer, grupper og enheder, hvad enten der er indledt en undersøgelse eller en retsforfølgelse for en terrorhandling eller forsøg på at begå, deltage i eller lette gennemførelsen af en sådan handling, baseret på seriøse og troværdige beviser eller indicier, eller der er afsagt dom for sådanne handlinger. Personer, grupper og enheder, der er identificeret af FN's Sikkerhedsråd som værende forbundet med terrorisme, og som det har beordret sanktioner imod, kan opføres på listen.

I dette stykke forstås ved »kompetent myndighed« en judiciel myndighed, eller hvor judicielle myndigheder ikke har kompetence på det område, som dette stykke dækker, en tilsvarende kompetent myndighed på dette område.

5. Rådet bestræber sig på at sikre, at de fysiske og juridiske personer, grupper og enheder, der er anført i bilaget, beskrives så detaljeret, at de pågældende med sikkerhed kan identificeres, og at andre med samme eller lignende navn umiddelbart kan udelukkes.

6. Navnene på personer og enheder, der er opført på listen i bilaget, underkastes med regelmæssige mellemrum og mindst en gang hvert halve år en fornyet gennemgang for at sikre, at det stadig er berettiget at bevare deres navne på listen.«

7 Artikel 2 i fælles holdning 2001/931 har følgende ordlyd:

»Det Europæiske Fællesskab, der handler inden for rammerne af sine beføjelser i henhold til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, vil beordre indefrysning af pengemidler og andre finansielle aktiver eller økonomiske ressourcer over for personer, grupper og enheder opført i bilaget.«

8 Den 27. december 2001 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme (EFT L 344, s. 70).

9 Artikel 2 i denne forordning bestemmer:

»1. Med forbehold af artikel 5 og 6

- a) indefryses alle midler, andre finansielle aktiver og økonomiske ressourcer, der tilhører, ejes eller besiddes af fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, som er opført på den i stk. 3 omhandlede liste
- b) må der hverken direkte eller indirekte stilles pengemidler, andre finansielle aktiver og økonomiske ressourcer til rådighed for eller til gavn for de fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, som er opført på den i stk. 3 omhandlede liste.

2. Det er forbudt at levere finansielle tjenesteydelser til eller til gavn for de fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, som er opført på den i stk. 3 omhandlede liste, jf. dog artikel 5 og 6.

3. Rådet udarbejder, reviderer og ændrer med enstemmighed den liste over personer, grupper og enheder, som denne forordning finder anvendelse på, i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 1, stk. 4, 5 og 6, i fælles holdning 2001/931/FUSP. Listen omfatter:

- i) fysiske personer, som begår eller søger at begå eller at deltage i eller fremme enhver form for terrorhandling

- ii) juridiske personer, grupper eller enheder, som begår eller søger at begå eller at deltage i eller fremme enhver form for terrorhandling

- iii) juridiske personer, grupper eller enheder, som ejes eller kontrolleres af en eller flere af de fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, der henvises til under nr. i) og ii); eller

- iv) fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, som handler på vegne af eller under ledelse af en eller flere af de fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, der henvises til under nr. i) og ii).«

Twistens baggrund

10 I den appellerede kendelse er følgende fastslået:

- »1 Det fremgår af sagen, at [PKK] opstod i 1978 og indledte en væbnet kamp mod den tyrkiske regering med henblik på at få anerkendt kurdernes ret til selvbestemmelse. Ifølge [Osman] Ocalans skriftlige vidneudsagn erklærede PKK i juli 1999 en ensidig våbenhvile, men forbeholdt sig ret til selvforsvar. Ifølge samme vidneudsagn besluttede PKK's kongres i april 2002 for at afspejle dette kursskifte, at »alle aktiviteter, der udføres under navnet »PKK«, ophører den 4. april 2002, og alle aktiviteter, der udføres på vegne af PKK, vil blive betragtet som ulovlige« (stævningens bilag 2, punkt 16). En ny sammenslutning, Kongreya Azadî ş Demokrasiya Kurdistan (Kurdistan Freedom and Democracy Congress — KADEK) blev dannet for på demokratisk vis at nå politiske mål på vegne af det kurdiske mindretal. [Abdullah] Ocalan blev udnævnt til præsident for KADEK.

2 [KNK] er en paraplyorganisation, der omfatter omkring 30 organisationer. KNK har til formål at »styrke enheden og samarbejdet mellem kurdere i alle dele af Kurdistan og at støtte kurdernes kamp i lyset af den kurdiske nations overordnede interesser (artikel 7, afsnit A, i KNK's grundlæggende charter). Ifølge det skriftlige vidneudsagn fra KNK's præsident, [Serif] Vanly, var PKK's leder blandt dem, der stod i spidsen for dannelsen af KNK. PKK var medlem af KNK og PKK's individuelle medlemmer finansierede delvist KNK.«

11 Den 2. maj 2002 vedtog Rådet afgørelse 2002/334. Denne afgørelse tilføjede PKK på den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 (herefter »den omtvistede liste«).

12 Ved stævning registreret under nr. T-206/02 anlagde KNK et annulationssøgsmål til prøvelse af afgørelse 2002/334. Retten afviste dette søgsmål ved kendelse af 15. februar 2005. Denne kendelse er ikke blevet appelleret.

13 Den 17. juni 2002 vedtog Rådet afgørelse 2002/460. I henhold hertil figurerede PKK fortsat på den omtvistede liste. Listen er efterfølgende regelmæssigt blevet ajourført ved en række afgørelser fra Rådet.

Retsforhandlingerne for Retten

14 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 31. juli 2002 har PKK, ved Osman Ocalan, og KNK, ved Serif Vanly, anlagt et annulationssøgsmål til prøvelse af afgørelse 2002/334 og 2002/460. Stævningen blev registreret under nr. T-229/02.

- 15 Stævningen var ledsaget af en fuldmagt afgivet på vegne af PKK med følgende ordlyd:

»Herved giver undertegnede, Osman Ocalan, tidligere medlem af og på vegne af den organisation, der tidligere var kendt under navnet PKK, fuldmagt til

advokat Mark Muller, 10-11 Gray's Inn Square

advokat Edward Grieves, 10-11 Gray's Inn Square

Gareth Pierce, partner i advokatfirmaet Birnberg Pierce

til at anlægge og føre en sag for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans med påstand om annullation af afgørelse 2002/334 og forordning nr. 2580/2001 samt foretage ethvert skridt i dette øjemed, herunder delegere ethvert område til en anden person, fremsætte begæring om foreløbige forholdsregler og iværksætte enhver appel for De Europæiske Fællesskabers Domstol, som måtte vise sig nødvendig.«

- 16 Ved særskilt dokument indleveret den 27. november 2002 fremsatte Rådet en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement. Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland samt Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber fik tilladelse til at intervenere til støtte for Rådet. Kommissionen indleverede bemærkninger om formalitetsindsigelsen, mens Det Forenede Kongerige gav afkald herpå.

- 17 Retten traf afgørelse om formalitetsindsigelsen ved den appellerede kendelse, hvorved den afviste sagen.

Den appellerede kendelse

- 18 Retten afviste den sag, som var anlagt af Osman Ocalan på vegne af PKK, af følgende grunde:

»27 Det må først fastslås, at PKK bør anses for at være umiddelbart og individuelt berørt af [afgørelse 2002/334 og 2002/460], eftersom organisationen udtrykkeligt er anført i disse.

28 Det må dernæst præciseres, at de regler, der gælder for et annulationsøgsmåls antagelse til realitetsbehandling hvad angår en person opført på den omtvistede liste — nemlig listen over personer, grupper og enheder, hvorpå restriktive foranstaltninger med henblik på at bekæmpe terrorisme finder anvendelse — bør fortolkes ud fra de foreliggende omstændigheder. Hvad navnlig angår disse grupper eller enheder kan det nemlig forekomme, at disses eksistens ikke er lovlig, eller at de ikke var i stand til at overholde de retsregler, der almindeligvis gælder for juridiske personer. Herefter vil en overdreven formalisme i visse tilfælde indebære at nægte enhver mulighed for at anlægge et annulationsøgsmål, selv om disse grupper og enheder har været genstand for restriktive fællesskabsforanstaltninger.

[...]

- 32 I overensstemmelse med de ovenfor i præmis 28 udledte principper er den fysiske person, [Osman] Ocalan, berettiget til med ethvert bevismiddel at godtgøre, at han gyldigt handler på vegne af den juridiske person, PKK, som han hævder at repræsentere. Disse bevismidler bør imidlertid i det mindste godtgøre, at PKK reelt havde til hensigt at anlægge nærværende søgsmål, og at PKK ikke blev brugt som et instrument af en tredjemand, i givet fald af et af dets medlemmer.
- 33 Det må ligeledes præciseres, at det ikke tilkommer Retten, i forbindelse med denne undersøgelse af, om sagen kan antages til realitetsbehandling, at tage stilling til, hvorvidt PKK reelt eksisterer. Det spørgsmål, der er rejst i forbindelse med denne undersøgelse, er strengt begrænset til spørgsmålet om, hvorvidt [Osman] Ocalan har kompetence til at anlægge et søgsmål på vegne af PKK.
- 34 For det første må det bemærkes, at søgsmålet formelt er anlagt af [Osman] Ocalan på vegne (»on behalf«) af PKK.
- 35 For det andet må det konstateres, at sagsøgerne fuldt og fast hævder, at PKK blev opløst i april 2002. Hvad mere er, vedtog PKK's kongres ifølge [Osman] Ocalans vidneudsagn, der er fremlagt som bilag til stævningen, på samme tid, som den erklærede PKK for opløst, den erklæring, hvorefter »alle aktiviteter, der udføres på vegne af PKK, [herefter] vil blive betragtet som ulovlige«.
- 36 For det tredje må det konstateres, at [Osman] Ocalan på intet tidspunkt i sagsøgernes skriftlige indlæg er nævnt på anden måde end som PKK's repræsentant. Navnlig er det på intet tidspunkt hævdet, at han kunne have nogen som helst form for individuel interesse i en annullation af [afgørelse 2002/334 og 2002/460].

- 37 Sagsøgerne har i stedet for at godtgøre, at [Osman] Ocalan har handleevne til at repræsentere PKK, tværtimod hævdet, at PKK ikke længere eksisterer. Det er imidlertid umuligt at antage, at en juridisk person, der er ophørt med at eksistere, forudsat at dette er tilfældet, gyldigt kan udpege en repræsentant.
- 38 Umuligheden af at anerkende, at [Osman] Ocalan gyldigt repræsenterer PKK, bestyrkes yderligere af [Osman] Ocalans eget vidneudsagn, hvorefter enhver aktion på vegne af PKK vil være ulovlig efter april 2002. Ifølge dette vidneudsagn er den aktion, som [Osman] Ocalan hævder at føre på vegne af PKK, blevet erklæret ulovlig af fuldmagtsgiveren selv.
- 39 Herefter konfronterer sagsøgerne Retten med den paradoksale situation, at den fysiske person, der anses for at repræsentere en juridisk person, ikke blot er ude af stand til at godtgøre, at han gyldigt repræsenterer denne juridiske person, men endvidere redegør for, hvorfor han ikke kan repræsentere denne.
- 40 Hvad angår sagsøgernes argument om, at der ikke foreligger andre retsmidler, kan dette ikke føre til en anerkendelse af, at enhver person, som ønsker at varetage tredjemands interesser, kan anlægge en retssag.
- 41 Retten må således konstatere, at [Osman] Ocalan af egen drift har anlagt et søgsmål på vegne af PKK. Følgelig bør det søgsmål, som [Osman] Ocalan har anlagt på vegne af PKK, afvises.«

- 19 Retten afviste den sag, som var anlagt af Serif Vanly på vegne af KNK, af følgende grunde:

»43 KNK [har] allerede [...] anfægtet afgørelse 2002/334 i organisationens søgsmål registreret under nr. T-206/02. Da sagsgenstanden, søgsmålsgrundene og parterne er identiske, må nærværende søgsmål, for så vidt som det er anlagt af KNK til prøvelse af afgørelse 2002/334, følgelig afvises som følge af indsigelsen om litispændens.

44 [...]

45 Hvad angår det af KNK anlagte søgsmål til prøvelse af afgørelse 2002/460 følger det af fast retspraksis, at en sammenslutning, der er oprettet for at varetage en gruppe borgeres kollektive interesser, ikke kan anses for at være individuelt berørt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand af en retsakt, der påvirker denne gruppes interesser generelt, og derfor ikke har kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation, når sammenslutningens medlemmer ikke kan gøre det individuelt (Domstolens dom af 14.12.1962, forenede sager 19/62-22/62, Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes m.fl. mod Rådet, Sml. 1954-1964, s. 371, org.ref.: Rec. s. 943, på s. 960, og Rettens dom af 21.3.2001, sag T-69/96, Hamburger Hafen- und Lagerhaus m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1037, præmis 49).

46 I det foreliggende tilfælde må det konstateres, at KNK ifølge det grundlæggende charters artikel 7, afsnit A, har til opgave at styrke enheden og samarbejdet mellem kurdere i alle dele af Kurdistan og at støtte kurdernes kamp i lyset af den kurdiske nations overordnede interesser. KNK bør derfor anses for at være en sammenslutning, der er oprettet for at varetage en gruppe borgeres kollektive interesser.

- 47 Denne konklusion understøttes ligeledes af sagsøgernes argument, hvorefter opførelsen af PKK har »demoraliserende virkninger« for KNK's mulighed for at forfølge dette mål. I henhold til den ovenfor anførte retspraksis kan KNK ikke i denne forbindelse være individuelt berørt.
- 48 Det bør dernæst undersøges, om KNK kan påberåbe sig, at en eller flere af dens medlemmer kan anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af [afgørelse 2002/460].
- 49 Hvad angår PKK må det konstateres, at sagsøgerne ved at hævde, at dette parti ikke længere eksisterer, i det mindste erkender, at PKK ikke længere er medlem af KNK. I denne forbindelse kan det ikke antages, at en persons tidligere medlemskab af en sammenslutning gør det muligt for sammenslutningen at påberåbe sig, at denne person eventuelt kunne have anlagt et søgsmål. At tillade en sådan argumentation ville nemlig give sammenslutningen en slags evig søgsmålskompetence, og dette uanset den omstændighed, at sammenslutningen ikke længere kan hævde at repræsentere det tidligere medlems interesser.
- 50 Hvad angår KADEK har sagsøgerne nærmere bestemt påberåbt sig den omstændighed, at KADEK, som er et potentielt medlem af KNK, vil være berørt af afgørelse 2002/460 i en sådan grad, at sammenslutningen ikke kan tilslutte sig KNK. Såfremt det antages, at KADEK havde haft kompetence til for Retten at anfægte afgørelse 2002/460 på tidspunktet for anlæggelsen af det foreliggende søgsmål, hvilket forekommer muligt, navnlig hvis den kunne anses for at være den retlige og/eller faktiske efterfølger for PKK, kan KNK ikke påberåbe sig, at KADEK tilhører dennes organisation, eftersom sammenslutningen ikke er medlem heraf.
- 51 Sagsøgerne har endeligt anført, at KNK samt organisationens medlemmer generelt er individuelt berørt derved, at deres aktiviteter vil være begrænsede på grund af frygten for, at deres aktiver infrysnes i tilfælde af samarbejde med en enhed, der er opført på den omtvistede liste. Det bør i denne forbindelse bemærkes, at [afgørelse 2002/460's] forbud mod at stille midler til rådighed for

PKK har en generel rækkevidde derved, at det retter sig til alle retssubjekter i Det Europæiske Fællesskab. [Afgørelse 2002/460] finder således anvendelse på objektivt afgrænsede forhold og har retsvirkninger over for generelt og abstrakt afgrænsede personkredse (jf. i denne retning Domstolens dom af 6.10.1982, sag 307/81, *Alusuisse Italia mod Rådet og Kommissionen*, Sml. s. 3463, præmis 9).

- 52 Det bemærkes, at fysiske og juridiske personer kun vil kunne påstå, at de berøres individuelt af en almenyldig retsakt, såfremt de rammes på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, *Plaumann mod Kommissionen*, Sml. 1954-1964, s. 411, på s. 414, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, og Rettens dom af 27.4.1995, sag T-12/93, *CCE de Vittel m.fl. mod Kommissionen*, Sml. II, s. 1247, præmis 36). KNK og dens medlemmer er imidlertid forpligtede til at overholde det i [afgørelse 2002/460] fastsatte forbud for så vidt angår PKK i lighed med alle øvrige personer i Fællesskabet. Den omstændighed, at KNK og dens medlemmer som følge af deres politiske holdninger mere end andre kan mærke virkningerne af dette forbud, kan ikke individualisere dem i forhold til alle øvrige personer i Fællesskabet. Den omstændighed, at en generel retsakt har forskellige konkrete virkninger for de enkelte retssubjekter, den finder anvendelse på, kan nemlig ikke føre til, at de adskilles fra alle andre berørte personer, såfremt retsakten finder anvendelse på en objektivt bestemt situation (jf. Rettens dom af 22.2.2000, sag T-138/98, *ACAV m.fl. mod Rådet*, Sml. II, s. 341, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis).

[...]

- 56 Da KNK ikke kan gøre gældende, at et af dens medlemmer kan anlægge et annulationssøgsmål til prøvelse af [afgørelse 2002/460], må det fastslås, at KNK ikke er individuelt berørt af denne afgørelse.

57 Herefter må søgsmålet, for så vidt det er anlagt af KNK til prøvelse af afgørelse 2002/460, afvises.«

Retsforhandlingerne for Domstolen og parternes påstande

- 20 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 9. maj 2005 har Osman Ocalan, på vegne af PKK, og Serif Vanly, på vegne af KNK, iværksat appel af den appellerede kendelse. De har nedlagt påstand om, at denne kendelse ophæves, og at det fastslås, at den sag, som Osman Ocalan har anlagt på vegne af PKK og Serif Vanly på vegne af KNK, kan antages til realitetsbehandling, samt at Rådet tilpligtes at betale sagsomkostningerne vedrørende behandlingen af formalitetsspørgsmålet.
- 21 Som bilag til appelskriftet har appellanterne fremlagt en erklæring af 9. maj 2005 fra Mark Muller, en af de advokater, som repræsenterer dem under den foreliggende sag, med følgende ordlyd:
- »1. Undertegnede, Mark Muller, bekræfter herved, at jeg repræsenterer Abdullah Ocalan i en verserende sag for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.
2. Under forløbet af denne sag har jeg jævnligt aflagt besøg hos [Abdullah] Ocalan, som er fængslet på øen Imrali i Tyrkiet. Jeg bekræfter, at [Abdullah] Ocalan, før nærværende sag blev anlagt for Retten i Første Instans, gav mig i opdrag at anlægge sag med henblik på at anfægte forfølgelsen af PKK i Europa. Desuden har jeg haft lejlighed til i Europa at møde andre højt placerede repræsentanter for PKK og for den organisation, der anses for at have afløst PKK, KADEK. Endnu en gang blev jeg givet i opdrag at føre nærværende retssag.

3. Af hensyn til overholdelsen af Rettens procesreglement anmodede jeg om en fuldmagt fra Osman Ocalan, som på daværende tidspunkt var en højt placeret repræsentant for såvel den organisation, der tidligere var kendt under navnet PKK, som for KADEK.
 4. Hvis Retten havde anmodet om nærmere oplysninger om dette spørgsmål, ville jeg straks have truffet foranstaltninger med henblik på at fremskaffe de nødvendige beviser for at bekræfte det ovenfor anførte. Jeg anså ikke dette for nødvendigt, eftersom Retten havde accepteret den fuldmagt, som var blevet fremlagt, og havde forkyndt stævningen for sagsøgte.«
- 22 Rådet har nedlagt påstand om, at den iværksatte appel afvises, subsidiært forkastes, at sagen i givet fald hjemvises til Retten, og at appellanterne tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 23 Kommissionen og Det Forenede Kongerige, som intervenerede i første instans, har ikke indgivet skriftlige indlæg.

Om appellen

Formaliteten med hensyn til det af Osman Ocalan på vegne af PKK anlagte søgsmål

- 24 Osman Ocalan, der handler på vegne af PKK (herefter »den første appellant«), har fremsat syv anbringender til støtte for sin appel. Det fjerde af disse anbringender skal gennemgås først.

Det fjerde anbringende

— Parternes argumenter

- 25 Med det fjerde anbringende har den første appellant gjort gældende, at Retten har gengivet de beviser, han har fremlagt vedrørende opløsningen af PKK, urigtigt. Hvis man læser den erklæring fra Osman Ocalan, som er blevet fremlagt for Retten, nøje, kan man ikke af denne udlede, at PKK er blevet opløst i enhver henseende, herunder i henseende til at kunne anfægte forfølgelsen af organisationen. Tværtimod har Osman Ocalan i erklæringen systematisk refereret til PKK's fortsatte eksistens, og til, at PKK havde oprettet en organisation, som var knyttet til PKK, KADEK. Følgelig har Retten fejlfortolket beviserne vedrørende PKK's opløsning og eksistens.
- 26 Rådet har principalt gjort gældende, at det fjerde anbringende bør afvises, dels fordi det består i en gentagelse af de synspunkter, der blev fremsat i første instans, dels fordi det vedrører Rettens fastlæggelse af en faktisk omstændighed, nemlig at PKK ikke gyldigt kunne have udpeget Osman Ocalan som organisationens repræsentant med hensyn til sagens behandling i første instans.
- 27 Rådet har subsidiært anført, at dette anbringende er åbenbart grundløst.
- 28 For det første har Retten udtrykkeligt, i den appellerede kendelses præmis 33, tilkendegivet, at det ikke tilkommer den at tage stilling til, hvorvidt PKK reelt eksisterer. Det spørgsmål, som blev besvaret benægtende af Retten, var blot, om Osman Ocalan havde kompetence til at anlægge et søgsmål på vegne af PKK.

- 29 Appellanterne har selv oplyst, at PKK officielt var blevet opløst. I punkt 16 i den erklæring fra Osman Ocalan, som var vedlagt stævningen i første instans, var det klart angivet, at alle aktiviteter, der udføres på vegne af PKK, fra den 4. april 2002 vil blive betragtet som ulovlige.
- 30 Endvidere er den første appellants oplysninger uklare i adskillige henseender. Eksempelvis oplyses det i appelskriftets punkt 25, at Osman Ocalan har anlagt sag på vegne af en organisation, som fortsat eksisterer, og som indtil da blev benævnt PKK. Denne erklæring antyder, at sagen faktisk er anlagt på vegne af en anden, ikke-navngiven, organisation, som ikke længere er PKK. Imidlertid fremgår det ikke af stævningen, hvilken anden organisation der kan være tale om.
- 31 Endelig har Retten foretaget en minutiøs gennemgang af de argumenter, som appellanterne har fremsat. Rådet er af den opfattelse, at den konklusion, som Retten nåede frem til i præmis 37-41 i den appellerede kendelse, hvorefter PKK ikke gyldigt kunne udpege en repræsentant, er berettiget, henset til de beviser, som Retten havde til rådighed, og har gjort gældende, at den første appellant under appellen ikke har påberåbt sig noget nyt argument, der kan rejse tvivl om denne konklusion.

— Domstolens bemærkninger

- 32 Ifølge Domstolens praksis kan en appel ikke antages til realitetsbehandling, når appelskriftet — endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede afgørelse angiveligt er behæftet med — blot gentager eller ordret gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten. Derimod kan retsspørgsmål, som Retten har behandlet, diskuteres på ny under en appelsag, såfremt appellanten bestrider Rettens

fortolkning eller anvendelse af fællesskabsretten. Hvis en appellant nemlig ikke således kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede havde været fremført for Retten, ville appelproceduren blive berøvet en del af sin mening (jf. i denne retning dom af 22.6.2006, sag C-25/05 P, Storck mod KHIM, Sml. I, s. 5719, præmis 47 og 48 samt den deri nævnte retspraksis).

33 Det fjerde anbringende støttes på, at Retten har begået en fejl ved at lægge til grund, at Osman Ocalan havde gjort gældende, at PKK ikke havde søgsmålskompetence. Dette anbringende indeholder en nærmere begrundet kritik af den appellerede kendelse. Desuden angår det en konstatering, som Retten har foretaget i den appellerede kendelse, således at det ikke kan være blevet fremsat i første instans.

34 På denne baggrund er Rådets argument om, at det fjerde anbringende skal afvises, fordi det er en gentagelse af synspunkter, som er blevet fremsat i første instans, ubegrundet, og det skal derfor ikke tiltrædes.

35 Hvad angår Rådets argument om, at det fjerde anbringende bør afvises, fordi det vedrører Rettens fastlæggelse af en faktisk omstændighed, skal der henvises til, at anbringender angående de faktiske omstændigheder og deres bedømmelse i den appellerede afgørelse ifølge Domstolens praksis kan antages til realitetsbehandling under appellen, såfremt appellanten enten har gjort gældende, at det fremgår af sagens akter, at Retten har lagt indholdsmæssigt urigtige omstændigheder til grund, eller at Retten har gengivet de beviser, den har fået forelagt, urigtigt (jf. i denne retning dom af 24.10.2002, sag C-82/01 P, Aéroports de Paris mod Kommissionen, Sml. I, s. 9297, præmis 56). Dette er netop tilfældet i den foreliggende sag.

36 Anbringendet kan derfor antages til realitetsbehandling.

- 37 Med hensyn til spørgsmålet, om anbringendet kan tages til følge, må det undersøges, om Retten har gengivet beviserne i sagen urigtigt. Som generaladvokaten har anført i punkt 42 i forslaget til afgørelse, foreligger der en urigtig gengivelse af beviserne, hvis det uden fremlæggelse af nye beviser fremgår åbenbart, at gengivelsen af de foreliggende beviser er urigtig (jf. i denne retning dom af 6.4.2006, sag C-551/03 P, General Motors mod Kommissionen, Sml. I, s. 3173, præmis 54).
- 38 På grundlag af dette kriterium skal det bemærkes, at de beviser vedrørende PKK's eksistens, som er blevet fremlagt for Retten, omfatter den erklæring fra Osman Ocalan, som var vedlagt som bilag til stævningen i første instans, den fuldmagt, som denne har givet advokaterne til at repræsentere den første appellant, Rådets tilkendegivelser og Serif Vanlys erklæring, som ligeledes var vedlagt som bilag til nævnte stævning.
- 39 Hvad for det første angår Osman Ocalans erklæring fremgår det af dennes punkt 1, at »PKK var og forbliver en politisk organisation af central betydning for det kurdiske folk«.
- 40 I punkt 11 i samme erklæring har Osman Ocalan anført:

»I juli 1999 erklærede PKK en ensidig våbenhvile. Målet hermed var at nærme sig en fredelig og demokratisk løsning på spørgsmålet om kurdernes rettigheder. PKK erklærede, at alle guerilla-aktiviteter var indstillet indtil videre.«

41 Samme erklærings punkt 15-19 har følgende ordlyd:

- »15. [På PKK's ottende kongres, som fandt sted mellem den 4. og den 10. april 2002] blev PKK beskrevet som det symbolske navn på den »apoistiske« bevægelse [»Apo« er et udtryk, der bruges som betegnelse for Abdullah Ocalan] i perioden med kurdernes vågnende nationale bevidsthedsfølelse og modstand. Denne kongres erklærede ligeledes, at PKK symboliserede den kurdiske nationalånd, bevidsthed og identitet.
16. Denne kongres besluttede, for at følge op på de store forandringer, som PKK havde undergået, at alle aktiviteter, som udførtes under navnet »PKK«, blev indstillet den 4. april 2002, og at alle aktiviteter, som udførtes på PKK's vegne, ville blive betragtet som ulovlige.
17. Kongressen vedtog at fortsætte den udvikling, som planmæssigt havde fundet sted siden våbenhvilen [i 1999] og efter resultatet af den syvende kongres. [»Fredsplanen«, hvori PKK's holdning som vedtaget på den syvende kongres den 10. januar 2000 indgik, er vedlagt som bilag til nærværende erklæring.]
18. Der blev vedtaget et nyt grundlæggende charter, som ændrede PKK's struktur og organisation og angav den apoistiske bevægelses strategi. En koordinerende organisation skulle samle de forskellige organisationer, som skulle oprettes i dele af Kurdistan og i de tilstødende lande. Det blev følgelig besluttet at stifte [KADEK].
19. Der blev valgt en ny ledelse, og Abdullah Ocalan blev valgt som formand for KADEK.«

- 42 Snarere end at erklære PKK opløst, synes denne tekst at bekræfte, at PKK gradvist har opgivet voldelige virkemidler til fordel for andre virkemidler. Osman Ocalan har nærmere redegjort for, at PKK erklærede en ensidig våbenhvile i juli 1999, deltog i en »fredsplan« under sin syvende kongres, som blev afholdt den 10. januar 2000, og på sin ottende kongres, som fandt sted fra den 4. til den 10. april 2002, besluttede at indstille »alle aktiviteter« fra den 4. april 2002. Læst i deres sammenhæng kan ordene »alle aktiviteter« blot henvise til PKK's indstilling af alle sine voldelige aktiviteter.
- 43 Endvidere fremgår det af punkt 18 og 19 i Osman Ocalans erklæring, at såvel PKK's struktur som dens organisation blot blev ændret, og at PKK fortsatte med at eksistere under navnet KADEK, fortsat med Abdullah Ocalan som formand.
- 44 Ligeledes angiver udsagnsordet »forbliver«, som er anvendt i denne erklærings punkt 1, at PKK fortsætter med at eksistere.
- 45 Under alle omstændigheder har Osman Ocalan intetsteds i sin erklæring udtrykkeligt anført, at PKK's ottende kongres erklærede PKK for opløst.
- 46 Følgelig kan man, hvis man læser denne erklæring i dens helhed, ikke med føje fortolke den således, at den bekræfter, at PKK er fuldstændig opløst.
- 47 Hvad for det andet angår fuldmagten til advokaterne til at repræsentere den første appellant har Osman Ocalan heri præciseret, at han handler »på vegne af den organisation, der tidligere var kendt under navnet PKK« (»on behalf of the organisation formerly known as the PKK«). Denne passus indikerer imidlertid kun, at PKK har ændret navn, ikke at organisationen er opløst.

48 Hvad for det tredje angår Rådets tilkendegivelser fremgår det, at de afgørelser, som successivt har afløst afgørelse 2002/334 og 2002/460, siden den 2. april 2004 har betegnet PKK som »Det Kurdiske Arbejderparti (PKK) (alias KADEK, alias KONGRA-GEL)« (jf. bl.a. Rådets afgørelse 2004/306/EF af 2.4.2004 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme, og om ophævelse af afgørelse 2003/902/EF (EUT L 99, s. 28)). Det fremgår heraf, at Rådet er af den opfattelse, at PKK fortsat eksisterer, men under andre navne.

49 Hvad endelig angår erklæringen fra Serif Vanly, formand for KNK, som var vedlagt som bilag til stævningen i første instans, er det for så vidt rigtigt, at Serif Vanly heri henviser til PKK's opløsning, men det sker i den følgende sammenhæng:

»Siden KNK blev oprettet, har PKK været en medlemsorganisation. PKK stod i spidsen for oprettelsen af KNK og har siden været en hovedkraft i KNK, idet dens mål og formål var sammenfaldende med KNK's. PKK er efter sin opløsning i april 2002 ikke længere officielt medlem af KNK. Imidlertid har den organisation, som er udsprunget af PKK, KADEK, anmodet om at blive medlem af KNK. KNK's ærespræsident er fortsat Abdullah Ocalan.«

50 Denne passage betyder ikke, at det nødvendigvis må konkluderes, at PKK i enhver henseende er ophørt med at eksistere i april 2002. Hvis man læser den i sin helhed, indicerer den snarere, at PKK i en vis forstand er fortsat med at eksistere efter dette tidspunkt, i reorganiseret form og under et andet navn. Serif Vanlys erklæring er dermed ikke i modstrid med de andre beviser, som netop er blevet gennemgået.

51 Det følger heraf, at konstateringen, at »PKK's kongres ifølge [Osman] Ocalans vidneudsagn, der er fremlagt som bilag til stævningen, [...] erklærede PKK for opløst,« i præmis 35 i den appellerede kendelse, ikke er korrekt og er i strid med ordlyden af den erklæring fra Osman Ocalan, som konstateringen refererer til.

52 Tilsvarende er udtalelsen i den appellerede kendelses præmis 37 om, at »[s]agsøgerne [...] i stedet for at godtgøre, at [Osman] Ocalan har handleevne til at repræsentere PKK, tværtimod [har] hævdet, at PKK ikke længere eksisterer«, heller ikke i overensstemmelse med de beviser, som Retten rådede over.

53 Den fastlæggelse af de faktiske omstændigheder, som fremgår af præmis 35 og 37 i den appellerede kendelse, er dermed ikke korrekt, og den udgør en urigtig gengivelse af de beviser, som var til rådighed for Retten. Heraf følger, at det fjerde anbringende kan tiltrædes.

54 Herefter skal den appellerede kendelse ophæves, for så vidt som det søgsmål, der er anlagt af den første appellant, herved er blevet afvist, uden at det er fornødent at tage stilling til den første appellants øvrige anbringender.

Om formaliteten med hensyn til det af Serif Vanly på vegne af KNK anlagte søgsmål

55 Serif Vanly, der handler på vegne af KNK (herefter »den anden appellant«), har fremsat to anbringender til støtte for sin appel (det ottende og niende anbringende).

Det ottende anbringende

— Parternes argumenter

56 Med det ottende anbringende har den anden appellant henvist til, at Retten i den appellerede kendelse fastslog, at sagen måtte afvises, for så vidt den var anlagt af KNK, med den begrundelse, at KNK ikke var individuelt berørt af afgørelse

2002/460 som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF. Den anden appellant er af den opfattelse, at dette kriterium er for snævert, når der er tale om grundlæggende rettigheder, som er sikret ved EMRK. Den anden appellant har gjort gældende, at kriteriet for, om en sag kan antages til realitetsbehandling i en sådan sammenhæng, skal anvendes i en bredere forstand, i overensstemmelse med de kriterier, som Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har fastslået med henblik på ikke at afskære adgangen til effektive retsmidler.

57 Den anden appellant er af den opfattelse, at denne — i tilfælde af at Domstolen afviser KNK's krav i den foreliggende sag, mens Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol under de samme omstændigheder antager en sag anlagt for denne til realitetsbehandling — vil være frataget adgangen til et effektivt retsmiddel, som han er berettiget til, nemlig et søgsmål, hvorved det skal undersøges, om forordning nr. 2580/2001 og afgørelse 2002/460 krænker hans grundlæggende rettigheder, således som de er fastsat i EMRK. At nægte en sådan undersøgelse, selv om der foreligger en argumentation, som er plausibel og i henhold til EMRK kan antages til realitetsbehandling, udgør en overtrædelse af denne konventions artikel 13, for så vidt som den anden appellant simpelt hen nægtes den søgsmålsadgang, som denne er berettiget til.

58 Rådet har anført, at den anden appellant ikke søger at bevise, at Retten har anvendt EF-traktatens bestemmelser, således som de er fortolket i Fællesskabets retspraksis, urigtigt i og med, at den fastslog, at KNK ikke var individuelt berørt af afgørelse 2002/460. I realiteten anmoder den anden appellant Retten om at ignorere bestemmelserne i artikel 230, stk. 4, EF, således som de fortolkes i Fællesskabets retspraksis, og sætte bestemmelserne om søgsmålskompetence i EMRK i stedet.

59 For så vidt som nærværende anbringende vedrører Rettens konklusion, hvorefter den anden appellant ikke var individuelt berørt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF af afgørelse 2002/460, er det Rådets opfattelse, at den anden appellant ikke har påberåbt sig nye argumenter under appellen, og at denne del af appellen følgelig må afvises. Subsidiært har Rådet anført, at denne del af appellen er grundløs, idet Retten behørigt har anvendt fast retspraksis.

- 60 For så vidt som der med nærværende anbringende fremføres et argument, der er udledt af EMRK, er det Rådets opfattelse, at dette argument ikke kan antages til realitetsbehandling under appellen, da det ikke har været genstand for forhandling mellem parterne i første instans, og Retten ikke har taget stilling hertil. Subsidiært har Rådet anført, at argumentet er grundløst, fordi Den Europæiske Union og Fællesskabet giver de grundlæggende rettigheder en beskyttelse, der svarer til den beskyttelse, som er sikret ved EMRK.

— Domstolens bemærkninger

- 61 Hvad angår spørgsmålet, om nærværende anbringende kan antages til realitetsbehandling, skal der henvises til, at artikel 118 i Domstolens procesreglement bestemmer, at samme reglements artikel 42, stk. 2, hvorefter der principielt ikke må fremsættes nye anbringender under sagens behandling, finder anvendelse på forhandlingerne for Domstolen i sager, der angår appel af en afgørelse fra Retten. Under en appel har Domstolen således kun kompetence til at tage stilling til Rettens bedømmelse af de anbringender, der er blevet behandlet for den (jf. dom af 29.4.2004, forenede sager C-199/01 P og C-200/01 P, IPK-München mod Kommissionen, Sml. I, s. 4627, præmis 52).
- 62 I første instans gjorde Rådet ved formalitetsindsigelsen gældende, at den anden appellatant ikke opfyldte de betingelser, som er fastsat i artikel 230, stk. 4, EF. I sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen svarede den anden appellatant, at denne bestemmelse skulle fortolkes således, at den skulle anses for at opfylde disse betingelser. I denne forbindelse gjorde den anden appellatant bl.a. gældende, at en effektiv søgsmålsadgang er nødvendig i tilfælde, hvor en retsakt fra fællesskabsinstitutionerne krænker grundlæggende rettigheder og fællesskabsretten. Ved den appellerede kendelse forkastede Retten den anden appellants synspunkter, men uden at tage stilling til det synspunkt, at den sag, som var indbragt for den, havde til formål at forsvare den anden appellants grundlæggende rettigheder.

- 63 Det skal fastslås, at fortolkningen af artikel 230, stk. 4, EF og anvendelsen af denne bestemmelse på den anden appellants situation har været drøftet for retten under retsforhandlingerne i første instans. Nærværende anbringende har til formål på udførlig måde at anfægte Rettens fortolkning og anvendelse af denne bestemmelse med hensyn til den anden appellant. Heraf følger, at nærværende anbringende ikke er et nyt anbringende, som det i henhold til artikel 42, stk. 2, og artikel 118 i Domstolens procesreglement er forbudt at fremsætte under appellen.
- 64 Inden for rammerne af et anbringende, som kan antages til realitetsbehandling, tilkommer det i princippet appellantens at fremsætte argumenter til støtte for anbringendet, således som han forstår det, enten ved at støtte sig på argumenter, der allerede er anvendt for Retten, eller ved at fremsætte nye argumenter, navnlig vedrørende Rettens stillingtagen. Hvis det forholdt sig anderledes, ville appelproceduren blive berøvet en del af sin mening (jf. i denne retning dommen i sagen Storck mod KHIM, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).
- 65 Heraf følger, at den anden appellant ikke er forpligtet til at støtte nærværende anbringende udelukkende på nye argumenter vedrørende fortolkningen af artikel 230, stk. 4, EF i Fællesskabets retspraksis. Rådets argument herom er grundløst og skal ikke tiltrædes.
- 66 Hvad angår spørgsmålet, om de argumenter, der støttes på EMRK, kan antages til realitetsbehandling, fremgår det af artikel 58 i Domstolens statut, sammenholdt med artikel 113, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at en appellant under en appelsag kan påberåbe sig alle relevante argumenter, alene med forbehold af at appellen ikke ændrer sagsgenstanden, således som den har foreligget for Retten. I modsætning til hvad Rådet hævder, er der ikke noget krav om, at alle argumenter, der påberåbes under appellen, i forvejen skal have været genstand for en diskussion i første instans. En sådan begrænsning kan ikke accepteres, da den ville bevirke, at appelproceduren ville blive berøvet en stor del af sin mening.

- 67 Eftersom det er åbenbart, at nærværende anbringende ikke ændrer sagsgenstanden, således som den har foreligget for Retten, er Rådets argument om, at dette anbringende skal afvises, for så vidt som det vedrører EMRK, fuldstændig grundløst, og det skal ikke tiltrædes.
- 68 Heraf følger, at nærværende anbringende kan antages til realitetsbehandling i sin helhed.
- 69 Med hensyn til spørgsmålet, om anbringendet kan tages til følge, har den anden appellant gjort gældende, at denne er berørt af afgørelse 2002/334 og 2002/460, bl.a. fordi KNK repræsenterer PKK og enhver anden organisation, som anses for at afløse PKK.
- 70 Ifølge fast retspraksis er et sådant forhold ikke tilstrækkeligt til at fastslå, at en enhed er individuelt berørt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF. En sammenslutning, som repræsenterer en gruppe fysiske eller juridiske personer, kan nemlig ikke anses for at være individuelt berørt som omhandlet i denne bestemmelse af en retsakt, som påvirker denne gruppes generelle interesser (jf. i denne retning dommen i sagen *Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes m.fl. mod Rådet*, Sml. 1954-1964, s. 371, org.ref.: Rec. s. 943, på s. 960, og kendelse af 5.11.1986, sag 117/86, *UFADE mod Rådet og Kommissionen*, Sml. s. 3255, præmis 12).
- 71 Endvidere har den anden appellant gjort gældende, at KNK risikerede at få sine egne midler indefrosset i medfør af afgørelse 2002/334 og 2002/460, hvis den havde forbindelse med PKK.

- 72 Ifølge fast retspraksis vil fysiske og juridiske personer kun kunne påstå, at de berøres individuelt af en almenyldig retsakt, såfremt de rammes på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre (jf. i denne retning Plaumann-dommen, Sml. 1954-1964, s. 411, org.ref.: Rec. s. 197, og dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 36).
- 73 Hvis KNK løber en risiko for at få sine midler indefrosset, er det i medfør af et objektivt defineret forbud, som gælder på samme måde for alle retssubjekter, der er omfattet af fællesskabsretten. På denne baggrund kan KNK ikke hævde at være individuelt berørt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF af afgørelse 2002/334 og 2002/460.
- 74 Retten har med sin konklusion, bl.a. i præmis 45, 46, 51 og 52 i den appellerede kendelse, hvorefter KNK ikke var individuelt berørt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF, anvendt denne bestemmelse, således som den er blevet fortolket i retspraksis, korrekt.
- 75 Heroverfor har den anden appellant imidlertid anført, at artikel 230, stk. 4, EF, hvis den fortolkes på denne måde, opstiller en betingelse for antagelse til realitetsbehandling, som er så restriktiv, at den er i strid med EMRK.
- 76 De grundlæggende rettigheder hører ifølge fast retspraksis til de almindelige retsgrundsætninger, som Domstolen skal beskytte. I denne forbindelse lader Domstolen sig inspirere af de fælles forfatningsmæssige traditioner i medlemsstaterne samt de anvisninger i form af internationale traktater om beskyttelse af menneskerettighederne, som medlemsstaterne har været med til at udarbejde, eller som de senere har tiltrådt. EMRK er herved af særlig betydning (jf. bl.a. dom af 12.6.2003, sag C-112/00, Schmidberger, Sml. I, s. 5659, præmis 71, og af 27.6.2006, sag C-540/03, Parlamentet mod Rådet, Sml. I, s. 5769, præmis 35).

77 I øvrigt bestemmer artikel 6, stk. 2, EU:

»Unionen respekterer de grundlæggende rettigheder, således som de garanteres ved [EMRK], og således som de følger af medlemsstaternes fælles forfatningsmæssige traditioner, som generelle principper for fællesskabsretten.«

78 Det er inden for disse rammer, at nærværende argument skal undersøges.

79 I henhold til EMRK's artikel 34 kan Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol modtage klager fra enhver person, enhver ikke-statslig organisation eller gruppe af enkeltpersoner, der hævder at være blevet krænket af en af de høje kontraherende parter i de rettigheder, der er anerkendt ved EMRK.

80 Ifølge Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis er det efter EMRK's artikel 34 en almindelig betingelse for, at en sagsøger kan anses for at være blevet krænket i denne artikels forstand, at den pågældende hævder at være blevet krænket ved en tilsidesættelse af EMRK, der allerede har fundet sted (jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 6.9.1978 i sagen Klass m.fl. mod Tyskland, serie A, nr. 28, § 33). Det er kun under helt ekstraordinære omstændigheder, at risikoen for en fremtidig krænkelse alligevel kan indebære, at en sagsøger anses for at være krænket ved en tilsidesættelse af EMRK (jf. Den Europæiske Menneskerettighedskommissions afgørelse af 4.12.1995 i sagen Noël Narvii Tauria m.fl. mod Frankrig, sag nr. 28204/95, Decisions and Reports (DR) 83-A, s. 112, på s. 130). Det fremgår imidlertid af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis, at personer, der hævder at være knyttet til en enhed, der figurerer på listen i bilaget til fælles holdning 2001/931, men som ikke selv figurerer på denne liste, ikke anses for at være krænket ved en tilsidesættelse af EMRK som omhandlet i dennes artikel 34, og at søgsmål anlagt af disse ikke kan antages til realitetsbehandling (jf. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 23.5.2002 i sagerne Segi m.fl. og Gestoras Pro-Amnistia m.fl. mod 15 stater i Den Europæiske Union, sag nr. 6422/02 og 9916/02, Reports of Judgments and Decisions 2002-V).

81 KNK's situation er sammenlignelig med situationen for de personer, der havde tilknytning til de ovennævnte enheder Segi og Gestoras Pro-Amnistia. KNK figurerer således ikke på den omtvistede liste og er dermed ikke undergivet de restriktive foranstaltninger, som er fastsat i forordning nr. 2580/2001.

82 På denne baggrund synes Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols retspraksis at indicere, at KNK ikke kan godtgøre at kunne anses for at være krænket som omhandlet i EMRK's artikel 34, og derfor ikke vil kunne anlægge sag ved denne ret.

83 Følgelig er der under de i denne sag foreliggende omstændigheder ikke godtgjort nogen modstrid mellem EMRK og artikel 230, stk. 4, EF.

84 Nærværende anbringende skal er derfor grundløst, og det skal dermed ikke tiltrædes.

Det niende anbringende

— Parternes argumenter

85 Den anden appellant har gjort gældende, at præmis 49 i den appellerede kendelse er behæftet med fejl, for så vidt som den bygger på den antagelse, at PKK er ophørt med at eksistere, hvorved Retten har foregrebet et realitetsspørgsmål med henblik på at afvise et argument vedrørende sagens formalitet.

86 Rådet har anført, at Retten ikke har taget stilling til, om PKK faktisk eksisterer. Med henblik på at afgøre, om KNK kunne påberåbe sig, at et eller flere af dens medlemmer var berettiget til at anlægge sag med henblik på annullation af den anfægtede afgørelse, har den blot konstateret, at den anden appellant ved at hævde, at PKK ikke længere eksisterer, i hvert fald har anerkendt, at PKK ikke længere er medlem af KNK.

— Domstolens bemærkninger

87 Det fremgår af denne doms præmis 69-82, at KNK hverken er individuelt berørt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF af afgørelse 2002/334 og 2002/460 eller er krænket ved disse afgørelser som omhandlet i EMRK's artikel 34, uanset at PKK faktisk eksisterer. På denne baggrund kan den omstændighed, at Retten fejlagtigt har erklæret, at PKK ikke eksisterede, på ingen måde medføre, at den appellerede kendelse skal ophæves for så vidt angår den anden appellant.

88 Nærværende anbringende er derfor irrelevant.

89 Heraf følger, at den anden appellants appel er grundløs og ikke skal tages til følge.

90 Da den anden appellant har tabt sagen, bør det pålægges denne at betale sagens omkostninger for så vidt angår den af denne iværksatte appel, i henhold til artikel 69, stk. 2, og artikel 122 i Domstolens procesreglement.

Om søgsmålet for Retten

- ⁹¹ I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, andet punktum, i Domstolens statut kan Domstolen, når den ophæver den af Retten truffene afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse. Dette er tilfældet for tvisten mellem den første appellat og Rådet med hensyn til sagens formalitet.
- ⁹² Rådet har gjort to anbringender gældende til støtte for sin påstand om, at den første appellants søgsmål skal afvises. Dels, for så vidt sagen angår afgørelse 2002/334, at den er anlagt for sent, dels at PKK ikke har processuel partsevne, eftersom organisationen ikke længere eksisterer.

Det første anbringende

Parternes argumenter

- ⁹³ Ifølge Rådet udløb fristen for at anlægge sag til prøvelse af afgørelse 2002/334 den 29. juli 2002. Det originale eksemplar af stævningen blev indleveret til Rettens Justitskontor den 31. juli 2002. Følgelig er sagen, for så vidt den angår denne afgørelse, anlagt for sent.
- ⁹⁴ Kommissionen, som var intervenient i første instans, har støttet denne argumentation fra Rådets side og har tilføjet, at den omstændighed, at det søgsmål, som er anlagt til prøvelse af afgørelse 2002/334, må afvises, medfører, at søgsmålet til prøvelse af afgørelse 2002/460 også må afvises, idet den blot bekræfter indholdet af den førstnævnte afgørelse.

- 95 Den første appellant har heroverfor anført, at dennes repræsentanter er overbeviste om at have indgivet det originale eksemplar af stævningen, ledsaget af fem genparter, til Rettens Justitskontor den 24. juli 2002, selv om de indleverede et erstatnings-eksemplar af originalen den 31. juli 2002. På denne baggrund, og eftersom sagen drejer sig om grundlæggende rettigheder, vil det være udtryk for en urimelig formalisme at forhindre den første appellant i at forsøge at opnå annullation af afgørelse 2002/334.
- 96 Under alle omstændigheder udgør afgørelse 2002/460 en selvstændig afgørelse, som i hvert fald er blevet anfægtet rettidigt.

Domstolens bemærkninger

- 97 Afgørelse 2002/334 blev vedtaget den 2. maj 2002 og offentliggjort i EF-Tidende den 3. maj 2002. Ud over fristen på to måneder for at anlægge annullationssøgsmål i henhold til artikel 230, stk. 5, EF skal der tages hensyn til en frist på fjorten dage fra datoen for offentliggørelsen af den anfægtede retsakt, i medfør af artikel 102, stk. 1, i Rettens procesreglement, og en fast afstandsfrist på ti dage, i medfør af samme reglements artikel 102, stk. 2. Fristen beregnet efter disse regler udløb den 27. juli 2002. Da denne dag var en lørdag, blev udløbet af søgsmålsfristen udsat til mandag den 29. juli 2002, i henhold til nævnte reglements artikel 101, stk. 2, første afsnit.
- 98 Artikel 43, stk. 1, i Rettens procesreglement kræver, at det originale eksemplar af ethvert processkrift skal fremlægges.

- 99 Det fremgår af Rettens sagsakter, at det alene var genparter, uden originaleksemplaret, som blev indleveret til Rettens Justitskontor den 24. juli 2002. Selv om den første appellant hævder, at dennes repræsentanter indleverede originaleksemplaret af stævningen sammen med de genparter, som blev indleveret på denne dato, har den første appellant ikke fremlagt noget bevis herfor. Hertil kommer, at ordlyden af det originaleksemplar, som blev indleveret den 31. juli 2002, på nogle punkter afviger fra de genparter, som blev indleveret den 24. juli 2002. Det skal derfor fastslås, at originaleksemplaret af stævningen først blev indleveret til Rettens Justitskontor den 31. juli 2002, således som det fremgår af Justitskontorets stempel.
- 100 Da originaleksemplaret af stævningen ikke er blevet indgivet til Rettens Justitskontor inden for den fastsatte frist, skal det af den første appellant anlagte søgsmål afvises, for så vidt som det er rettet mod afgørelse 2002/334.
- 101 Denne konklusion påvirkes ikke af den omstændighed, som den første appellant har påberåbt sig, at sagen drejer sig om grundlæggende rettigheder. Reglerne om søgsmålsfrister er nemlig ufravigelige og skal anvendes af retsinstansen på en sådan måde, at retssikkerheden og retssubjekternes lighed for loven sikres.
- 102 Derimod er det ubestridt, at den første appellant har anfægtet afgørelse 2002/460 inden for den fastsatte frist.
- 103 Som Retten med føje har lagt til grund i den appellerede kendelses præmis 44, er denne afgørelse en ny afgørelse i forhold til afgørelse 2002/334. I henhold til artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og artikel 1, stk. 6, i fælles holdning 2001/931 er afgørelser, hvorved den omtvistede liste bliver revideret, et resultat af en fornyet gennemgang fra Rådets side af de omhandlede personers, grupper og enheders forhold.

- 104 Det følger heraf, at afgørelse 2002/460 ikke blot bekræfter afgørelse 2002/334, og at den omstændighed, at søgsmålet, for så vidt det er rettet mod afgørelse 2002/334, skal afvises, ikke er til hinder for, at den første appellant anfægter afgørelse 2002/460.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

- 105 Rådet har gjort gældende, PKK ikke har kompetence til at anlægge et annullations-søgsmål, fordi PKK ifølge den første appellants erklæringer er blevet opløst. At PKK ikke eksisterer, illustreres af den omstændighed, at organisationen ikke har noget brevpapir med hoved. Den fuldmagt, som advokaterne har fået til at repræsentere PKK, er således blot skrevet på et blankt stykke papir og forsynet med Osman Ocalans underskrift.
- 106 Den første appellant har gjort gældende, dels at han ikke har erklæret, at PKK er blevet opløst, dels at PKK i det mindste har en retsevne, som er tilstrækkelig til at kunne anfægte, at organisationen er optaget på den omtvistede liste.

Domstolens bemærkninger

- 107 Som det er fastslået i denne doms præmis 38-52, indicerer de beviser, som er til rådighed, at PKK ikke blev opløst under kongressen den 4.-10. april 2002. Det fremgår af gennemgangen af disse beviser, at PKK fortsatte sit virke efter denne kongres, sandsynligvis i reorganiseret form og under andre navne.

- 108 Selv om PKK's virkefelt efter den 4. april 2002 ikke kan afgrænses helt præcist på baggrund af disse beviser, er det under alle omstændigheder sikkert, at PKK har en sådan fortsat eksistens, at den kan anfægte, at den er optaget på den omtvistede liste.
- 109 Det Europæiske Fællesskab er nemlig et retsfællesskab, inden for hvilket dets institutioner er undergivet kontrol med, at deres retsakter er forenelige med EF-traktaten og med de almindelige retsgrundsætninger, som de grundlæggende rettigheder er en del af. Borgerne skal derfor have adgang til en effektiv domstolsbeskyttelse af de rettigheder, som tilkommer dem i medfør af fællesskabsretten, idet retten til en sådan beskyttelse hører til de almindelige retsgrundsætninger, der udspringer af medlemsstaternes fælles forfatningstraditioner. Denne ret er tillige fastslået i EMRK's artikel 6 og 13 (jf. dommen i sagen *Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet*, præmis 38 og 39).
- 110 Effektiviteten af denne retsbeskyttelse er så meget desto vigtigere, som de restriktive foranstaltninger, der er fastsat ved forordning nr. 2580/2001, har vidtgående konsekvenser. Ikke blot er personer, grupper eller enheder, der er omfattet af denne forordning, afskåret fra alle finansielle transaktioner og finansielle tjenesteydelser, men disses omdømme og politiske virke bliver skadet af den omstændighed, at de betegnes som terrorister.
- 111 Ifølge artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001, sammenholdt med artikel 1, stk. 4-6, i fælles holdning 2001/931, kan en person, gruppe eller enhed kun optages på den omtvistede liste, hvis der foreligger visse beviser og med forbehold af, at de omhandlede personer, grupper eller enheder med sikkerhed kan identificeres. Det er desuden præciseret, at navnet på en person, gruppe eller enhed kun kan bevares på listen på grundlag af en regelmæssigt tilbagevendende fornyet gennemgang af den pågældendes forhold, som foretages af Rådet. Alle disse elementer skal kunne efterprøves af en retsinstans.

- 112 Heraf følger, at hvis fællesskabslovgiver med afgørelse 2002/460 var af den opfattelse, at PKK fortsat eksisterede i den forstand, at den kunne gøres til genstand for de restriktive foranstaltninger, som var fastsat ved forordning nr. 2580/2001, kræver hensynet til sammenhæng og retfærdighed, at det anerkendes, at denne enhed fortsat eksisterer i en sådan forstand, at den kan anfægte denne foranstaltning. Enhver anden konklusion ville indebære, at en organisation ville kunne optages på den omtvistede liste uden at kunne anlægge sag til prøvelse heraf.
- 113 For at en person kan anlægge sag på vegne af en sådan organisation, er det nødvendigt, at den pågældende godtgør, at den berørte organisation faktisk har haft til hensigt at anlægge sagen, og at de advokater, som hævder at repræsentere organisationen, faktisk har fået fuldmagt hertil.
- 114 Bestemmelserne i Domstolens statut, særligt artikel 21, i Domstolens procesreglement, særligt artikel 38, og Rettens procesreglement, særligt artikel 44, er ikke blevet udformet med sagsanlæg fra organisationer uden retsevne, såsom PKK, for øje. I dette undtagelsestilfælde skal de processuelle regler vedrørende spørgsmålet, om et annulationssøgsmål kan antages til realitetsbehandling, anvendes med de nødvendige tilpasninger til omstændighederne i det konkrete tilfælde. Som Retten med føje har anført i den appellerede kendelses præmis 28, må man undgå overdreven formalisme, som indebærer, at enhver mulighed for at anlægge et annulationssøgsmål nægtes, selv om den pågældende enhed har været genstand for restriktive fællesskabsforanstaltninger.
- 115 Heraf følger, at Osman Ocalan har ret til ved hjælp af ethvert bevismiddel at godtgøre, at han gyldigt handler på vegne af PKK, som han hævder at repræsentere.
- 116 Hvad angår spørgsmålet, om Osman Ocalan gyldigt repræsenterer PKK, opstår der tvivl herom, fordi han i fuldmagten til advokaterne præsenterer sig som tidligere medlem af PKK uden nogen anden form for legitimation, der dokumenterer, at han repræsenterer denne organisation.

- 117 Imidlertid har den første appellant under appellen for Domstolen fremlagt en erklæring fra advokat Mark Muller, som har til formål at legitimere denne fuldmagt. Som det blev bekræftet ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 12. maj 2005, Abdullah Ocalan mod Tyrkiet (sag nr. 46221/99, endnu ikke offentliggjort), repræsenterer Mark Muller Abdullah Ocalan, som var leder af PKK og har været fængslet i Tyrkiet siden 1999, for denne domstol. Mark Muller har erklæret, at Abdullah Ocalan under et besøg, som han aflagde hos ham i fængslet, gav ham i opdrag at anlægge sag med henblik på at anfægte forfølgelsen af PKK i Europa. Mark Muller har endvidere erklæret, at en række andre højt placerede repræsentanter for PKK og afløseren herfor, KADEK, har givet ham i opdrag at føre den sag, som blev anlagt ved indgivelse af stævning til Retten.
- 118 Endvidere har Mark Muller erklæret, at Osman Ocalan var en højt placeret repræsentant for såvel PKK som KADEK, da han underskrev fuldmagten til advokaterne til at anlægge denne sag.
- 119 Disse erklæringer, som er afgivet af et medlem af advokatstanden i en af medlemsstaterne, der i denne egenskab er undergivet en fagetisk kodeks, udgør under de i den konkrete sag foreliggende omstændigheder et tilstrækkeligt grundlag for at fastslå, at Osman Ocalan er beføjet til at repræsentere PKK, og herunder kan give advokater fuldmagt til at handle på vegne af PKK.
- 120 Denne konstatering afkræftes ikke af Rådets argument om det manglende brevhoved.
- 121 Ganske vist er det, for så vidt angår en privatretlig juridisk person, sædvanligt, at en fuldmagt til dennes advokater skrives på papir med brevhoved, selv om dette ikke kræves efter de processuelle bestemmelser, der gælder i sager for Domstolen eller Retten. Hvad angår en organisation, som ikke er stiftet i henhold til de retsregler, der sædvanligvis finder anvendelse på juridiske personer, er denne omstændighed imidlertid ikke særlig egnet til at tjene som bevis.

122 På denne baggrund skal Osman Ocalan anses for at være beføjet til at repræsentere PKK og give advokater fuldmagt til at repræsentere denne organisation.

123 Heraf følger, at det søgsmål, som er anlagt af den første appellant, kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som det er rettet mod afgørelse 2002/460. Sagen skal derfor hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om sagens realitet.

124 Da sagen for så vidt den angår den første appellant hjemvises til fortsat behandling ved Retten, udsættes afgørelsen om sagens omkostninger for dennes vedkommende.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Den af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans afsagte kendelse af 15. februar 2005 i sag T-229/02, PKK og KNK mod Rådet, ophæves, for så vidt som det søgsmål, som Osman Ocalan har anlagt på vegne af Kurdistan Workers' Party (PKK), herved er blevet afvist.

2) I øvrigt forkastes appellen.

3) Serif Vanly, der handler på vegne af Kurdistan National Congress (KNK), betaler omkostningerne vedrørende den af ham iværksatte appel.

- 4) **Det søgsmål, som er anlagt af Osman Ocalan på vegne af PKK, afvises, for så vidt det er rettet mod Rådets afgørelse 2002/334/EF af 2. maj 2002 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af afgørelse 2001/927/EF.**

- 5) **Det søgsmål, som er anlagt af Osman Ocalan på vegne af PKK, antages til realitetsbehandling, for så vidt det er rettet mod Rådets afgørelse 2002/460/EF af 17. juni 2002 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af afgørelse 2002/334/EF. Sagen hjemvises til De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans med henblik på, at denne træffer afgørelse om sagens realitet.**

- 6) **Afgørelsen om de omkostninger, der er afholdt af Osman Ocalan på vegne af PKK, udsættes.**

Underskrifter